

Kronieken april 2013

Van 1 tot en met 4 april 2013 is een deel van Effata op rust in de jeugdherberg van Malmédy. Hoewel 'rust' een relatief begrip is! Er zijn alle dagen uitstappen voorzien. In Eupen kan je bij chocolaterie Jacques terecht, hoewel daar nog enkel repen worden gemaakt en er verpakt wordt. Bezoeken aan Malmédy (het Malmundarium mét de tentoonstelling van de werken op papier van James Ensor, pannenkoeken eten!). Aan Stavelot (de abdij met het museum van Francorchamps, het historische museum en het museum G. Apollinaire) en aan een arduinmijn in Recht (en ik met mijn claustrofobie!), velen gaan zwemmen, sommigen gaan stappen maar dat kent niet teveel succes want het is koud en er ligt hier en daar nog sneeuw. De inzet van Tom en Sylvie is enorm, zowel voor de voorbereiding als voor de organisatie. Het eten is lekker, maar de jeugdherberg is zeer druk, voor de stilte hoef je hier niet te komen en de bedden zijn hard, maar het is een gezinsvakantie geworden ...! Voor de 'Rode draad' zijn we op zoek naar de ontvoerder van de paashaas (!) en dank zij Nora weten we nu precies wie het gedaan heeft en wat er gebeurd is. De quizavond met vooraf vastgestelde groepen is zeer technisch en professioneel, maar wel prima voorbereid.

Op 6/4: Viering in Effata met herinnering aan onze overledenen. Nicole en Bernadette leiden dit deel van de viering, waar we heel speciaal denken aan Matthias, de zoon van Chris en Chris, die vandaag 29 jaar zou geworden zijn. Het evangelie komt uit Johannes (Hoofdstuk 20, 19-31), de verschijning van Jezus aan de leerlingen en het verhaal van de 'ongelovige' Tomas. Het gaat over verrijzenis, want bij Effata herinneren we onze doden niet op Allerzielen, wel na Pasen, op het feest van de verrijzenis! Als bezinningstekst gebruiken we de prachtige tekst van lied 53: *"Het zal in alle vroegte zijn, ..."* of 'Dan zal ik leven'.

Wij gedenken onze doden in Effata en in onze eigen familie en bekenden, maar ook zij die omgekomen zijn bij ongelukken, zij die gevochten hebben tegen de dood, zij die gevallen zijn in strijd en zij die gemarteld zijn voor hun overtuiging. Maar wij weten dat de liefde van God nooit eindigt, dat onze God een God is van levenden en wij vragen Hem van ons getuigen van die liefde te maken.

Guido had vanmorgen een speciale verrijzeniservaring: hij is gisterenavond gaan slapen als een verlepte vijftiger ... en hij is vanmorgen opgestaan als een frisse zestiger. Dat zijn heel veel woorden om te zeggen dat Guido vandaag 60 jaar wordt en daarom is er feest én ook receptie. Geschenken wilde Guido niet, dus zijn er vele kleine attenties met een stuk uit (van ons allemaal is er ook een brok af!) en een doos voor bijdragen. Naar het schijnt is Guido's computer aan vernieuwing toe.

Op zondag 7/4 moeten we vroeg opstaan, maar we hebben dat voor pater Gaston Ribbens over! Dus: vroeg opstaan en zingen in Essen voor pater Gaston op zijn jubileum: 50 jaar priester! Pater Gaston werd wel priester gewijd op 26 december 1962, maar hij zag een feest in de winter niet zitten, dus is het vandaag feest. Met die lange winter maakt dat wel niet veel verschil ...

Inzingen in de paterskerk van het college te Essen (of is het 'warmzingen'?). Guido is én dirigent, én orgelist, Tom zorgt voor de praktische mededelingen. Maar van al wat gezegd wordt aan de micro's verstaan wij zeer weinig, ofwel zijn die micro's niet goed genoeg, ofwel is er een tekort aan goede luidsprekers, ofwel is de akoestiek van het gebouw niet goed. Maar met de hulp van pater Gaston en van Walter Van Wouwe heb ik een behoorlijk relaas kunnen maken.

Pater Gaston werd dus 50 jaar geleden, eind 1692 gewijd in Leuven door een zwarte bisschop, die juist terugkwam van de eerste zitting van Vaticanum II in Rome. De sympathieke paus Johannes XXIII wilde een frisse wind door de kerk laten waaien. Maar de oude heren in hun ivoren toren vonden dat het zo teveel ging tochten in de kerk. Met dat sluiten van vensters waren ze bezig tot de pauskeuze van paus Franciscus. Door al dat sluiten hebben vele mensen hun geloof in de prullenmand gekieperd, maar ze moesten nog wel klaar komen met hun godsbeeld. Een straffende God? Neen, Hij is oneindig anders, en toch vechten we met Hem, denk aan Genesis 32, 23-33, de droom van Jacob, of 'Het gevecht met de engel'. Door dat gevecht was Jacob getekend, hij liep mank. Zo vocht ook pater Gaston, die vijftig jaar geleden naar Congo trok. Niet om ziertjes te winnen, maar om het evangelie in de praktijk te brengen, door enthousiast en sociaal te zijn. Op verlof komen naar hier was elke keer een gevecht met de engel, terecht komen bij God, andere

inspiratie opdoen, maar steeds weer uitgaan van die man van Nazareth. Die man is een en al medemenselijkheid.

Eén man wist meer van Jezus dan de andere leerlingen: Johannes. Wat die zegt over God horen we in de eerste brief van Johannes, Hoofdstuk 4, vers 7-13. Als je dat leest: zouden we Jezus dan niet beter noemen: een mens voor allen, de toekomstmens, de nieuwe mens, de bevrijdende mens? Als je in die Jezus gelooft, moet je met God niet meer vechten!

Pater Gaston heeft een persoonlijke geloofsbelijdenis geformuleerd; wij hebben die samen met hem uitgesproken.

Na het slotlied en de zegen heeft Gaston, die door velen moet gedankt worden, toch ook nog anderen bedankt: zijn familie die hem altijd steunden, de congregatie van de Redemptoristen die hem vertrouwde, zijn grote familie, in het bijzonder de mensen van Achterbroek die van alles organiseerden, de zusters van Wachtebeke met wie hij in het eenzame Kingoma kon samenwerken én de mensen van Effata die zongen op deze viering.

In de voorbeden die Walter las, hebben we gebeden voor de Congolese confraters en catechisten, voor al de mensen die Gaston de voorbije 50 jaar steunden en hielpen, voor alle mensen die vechten met God, dat ze God mogen ontdekken als een nabije vader en voor allen die op de viering aanwezig waren, dat we elkaar tot steun en toeverlaat mogen zijn. Er was ook veel lof van de paters André Schotsmans, Antoine Makaya en Eddy Bijloos, onder het instemmende oog van de provinciaal, pater Johannes Römelt.

Voor de uitbundige receptie nadien zorgden Rita met haar ploeg; ook hier hebben Tom en Sylvie veel werk verzet. Een foto van die ploeg op het balkon is een verdiend eresaluut voor al die stille werkers!

Terwijl we nu toch in Essen waren was het de gelegenheid om eens onder kundige leiding een bezoek te brengen aan het terrein van Broeder Willy, waar hij containers naar onder meer Oekraïne en Congo (de Clemensactie!) klaar maakt en zijn spullen allerhande verzamelt en stockeert.

Pater Gaston: *"May the road rise to meet you!"*

In de vergadering van de stuurgroep op 11/4 evalueren we de voorbije drukke periode van de Goede Week en de paasviering, het zingen in Drongen en in de kerk van Tereken, en de viering in Essen samen met pater Gaston. De omhalingen voor 'Viva CASA COSMA' brachten € 859 op, maar ja, dat staat al in het Effataatje!

Koorrepetitie op 12/4. Omdat de tenoren enkele fouten maken in 'Old Irish Blessing' wordt duchtig herhaald. Blijkbaar is er nog steeds geen goede afspraak voor iedereen over de lengte van de eerste 'aaaa' en is de la # voor sommigen een enorme hindernis. Dan leren we enkele nieuwe acclamaties (vierstemmig) en een lied 'Geproefd, geleefd, herkend' op tekst van Kris Gelaude en muziek van Arnout Malfliet van de Filosofenfontein in Heverlee (nu nog eenstemmig).

Gevi en Wereldwinkel, op 13/4. De plechtige communicanten zijn deze namiddag samengekomen en blijkbaar zoeken ze een symboliek in bomen die tot in de hemel groeien of vogels die zo hoog niet kunnen vliegen, of over de hazelaar in bloei, over de steeneik en de kastanje (Het lied van de een en de ander).

Vandaag lezen we als evangelie het laatste, het 21ste hoofdstuk van het evangelie (verzen 15-17) volgens Johannes. Vorige week lasen we in het 20ste hoofdstuk woorden, die duidelijk aangeven dat Johannes zijn evangelie daar beëindigt. Het 21ste hoofdstuk is er duidelijk later bijgevoegd, het bestaat uit twee verhalen. Eén hebben we drie jaar geleden gelezen, iedereen herinnert zich dat wel, het verhaal over de wonderbare visvangst. Vandaag is er het tweede verhaal, een gesprek van Jezus en Petrus, hoe de christenen zich moeten organiseren na Jezus' dood.

Na Jezus' dood zijn er twee uiteenlopende structuren ontstaan: enerzijds de piramidale, gebaseerd op het Romeins recht. Maar in het Midden-Oosten zijn er ook andere christelijke gemeenschappen, met synodale structuur, waar de synode niet de 'baas' is, waar 'zij' het niet voor het zeggen hebben. Tussen de twee structuren is er discussie en de synodale structuur wil maar meewerken als liefde, gemeenschap, de synode het belangrijkste zijn. Blijkbaar heeft paus Franciscus dat ook gehoord, want hij heeft zopas een adviserende raad van acht kardinalen benoemd. Die raad moet zich ook buigen over de hervorming van de apostolische constitutie (een wetgevend document dat gaat over leerstellige of disciplinaire zaken van groot gewicht).

Dit evangelie is daar een verhaal over: zorg dat liefde sterker is dan macht!

Stel je voor: een dominee van streng gereformeerden huize brengt een bezoek aan het schiereiland Athos in Griekenland, een staat in de staat, enkel toegankelijk voor orthodoxe monniken; er mogen zeker geen vrouwen komen, zelfs geen vrouwelijke dieren! Op een dag is hij aanwezig bij een gesprek tussen twee monniken in het Grieks, hij verstaat er niets van, ineens vraagt een van hen: *“Are you happy?”* Twintig minuten later krijgt hij weer die vraag: *Are you happy?”* In die twintig minuten heeft hij kunnen nadenken en zich de vraag stellen of hij wel gelukkig is, maar hij antwoordt toch: *“Yes”* met een korte reactie: *“That’s nice!”*

Een belangrijke vraag komt altijd terug; ik kan me dus voorstellen dat Jezus dezelfde vraag driemaal aan Petrus stelt.

Vorige week vertelde iemand over zijn strijd tegen godsbeelden en dat hij blij was dat hij van die strijd af was. Enkele weken terug was er een andere redemptorist die ons in traag Engels vertelde over God, niet een straffende God, maar een God die ontzettend kwetsbaar, naakt is. Over zijn zekerheid dat God ontzettend kwetsbaar, naakt, is.

Uit het evangelie blijkt dat je niemand kunt verplichten om van iemand te houden, je kunt het wel vragen. Maar het antwoord is dan: *“Zorg voor deze wereld, die mij zo dierbaar is!”* Weet je: iedere dag stelt God die vraag: *“Zie je mij graag?”*

Wij hebben met pater Gaston gedankt voor een mooie zondag, voor het Effatakoor, voor een blij mis, voor het mooie misboekje, voor een nooit geziene receptie (en niet met nootjes en fruitsap!). Wij hebben opnieuw gedacht aan de familie van iemand die uit het leven is gestapt, wij hebben gebeden voor een neef die in grote eenzaamheid is gestorven, om hulp en een oplossing geroepen voor een jong gezin dat uit hun huis zal worden gezet.

Wij weten dat het antwoord op de vraag *“Hou je van mij?”* heel eenvoudig is: *“God houdt van de ganse wereld!”*

Na de viering heb ik een gesprek met iemand die vindt dat het spijtig is dat wij hier de communie niet met geopende handen, als symbool van openheid en dankbaarheid, van de priester ontvangen. Ik herinner me wel de communie op de tong, moet een gek gezicht geweest zijn (!) én de lessen om aan de communiebank een tafeltje te maken met onze handen. Maar wat zei Jezus: *“Néém en eet!”*? En komt het antwoord niet uit de bespreking van de diakonia op 25/4? Liturgie (symbolen) draait niet rond de priester maar rond de gemeenschap, dus vieren, eten, drinken wij in gemeenschap!

Zoals Chris zegt in zijn verwelcoming op 20/4: er is zon en warmte, ook in ons hart, dus: vieren maar!

De bisschop heeft gevraagd vandaag te bidden om roepingen; dat is trouwens een traditie op de 4de zondag na Pasen. Zoals we vroeger zagen (kijk nog eens op deze website in archief/kronieken van mei 2011) schreef prof. Em. Paul Zulehner aan de bisschoppen van Oostenrijk: *Wij bidden om roepingen en God verhoort onze gebeden! Er zijn dus roepingen, maar misschien zien we die niet?”*

Enkele feiten: 1.500 parochies van de 5.600 in België hebben geen parochiepriester meer, in 1948 waren er nog 64.000 religieuzen, nu nog 6.800, in de Sint-Clemensprovincie van de redemptoristen zijn er 220 redemptoristen waarvan 170 van meer dan 70 jaar!

Laten we dus bidden om roepingen! Via Google vind je voor alle bisdommen en congregaties een uitnodiging, op voorwaarde dat je man bent én celibatair wilt leven ... Toen Guido in 1985 gewijd werd zegde men: *“Het zal niet blijven duren!”* nu zegt men nog steeds: *“Het zal niet blijven duren!”* Maar er gebeurt niets. In Congo hebben we wel veel kandidaten, maar daar betekent priester zijn een sociale verhoging. Moeten we op hen beroep doen om naar hier te komen? Dat gebeurt wel eens, maar het gaat zeker niet over een grote groep ... Maar kunnen wij geroepen zijn? Kunnen wij helpen om ons christelijk geloof te dragen, kunnen wij ons de vraag niet stellen: *“Waar kan ik mij dienstbaar maken aan de anderen?”*

Het evangelie van vandaag gaat over de Goede Herder (Johannes 10, 27-30). Dat begint met: ‘mijn schapen luisteren naar mijn stem’ Vandaar het verhaal van Marieke en haar hondje napoleon, dat verloren loopt en uit het gevaarlijke ravijn antwoordt op de stem van Marieke. Maar Marieke luistert gelukkig ook naar de stem van háár vader en zo loopt ze niet in het ravijn.

Naar welke stem luisteren wij? Naar die van de reclame, naar die van thuis, naar die van de school? Of naar die stem uit ons binnenste waar God woont? Zijn wij bereid om tegen alles in te gaan en te luisteren naar die stem? Paus Franciscus heeft ook over het concilie gesproken: er zijn mensen die liever niet naar de Heilige Geest luisteren, die hem tegenhouden! Maar wij hebben de

opgave om naar die stem te luisteren of anderen te helpen naar die stem te luisteren: dát is ónze roeping!

Huub Oosterhuis heeft de psalmen hertaald, ook psalm 23 heeft hij enkele malen hertaald, tweemaal werd een van die vertalingen op muziek gezet: *“Jij mijn herder, niets zal mij ontbreken”*. Dát is geen vraag meer, dat is een bevestiging. Niets zal mij ontbreken als Jij mijn herder zijt!

Wij hebben gebeden voor broeder Bob, die nu onze nieuwe voorspreker is. Wij hebben gebeden om vertrouwen, ook in de aarde die ons heeft geleerd dat al wat sterft zal bloeien. Wij hebben By Siron herdacht, maar ook dat kleine kindje dat maar drie maand heeft geleefd. Wij hebben gebeden om heilige priesters zoals de zalige priester Edward Poppe. Wij hebben gebeden voor alle kinderen die deze week gevormd worden, voor de jonge mensen die een plaats zoeken in de maatschappij, dat ze de juiste stemmen horen.

Niets zal mij ontbreken als Jij mijn herder zijt!

Ik geef grif toe dat ik niets weet over ‘sacrale dans’, maar wat ik er van gezien heb op de uitvaart van By Siron op 23/4 is voor mij een bewijs van grote eerbied voor de overleden By en van samenhang van vele mensen. Het Effatakoor, in de meest eenvoudige opstelling, zingt onder leiding van Wim De Smet enkele liederen, By was nu eenmaal ons oudste koorlid!

Een van de voorbeden blijft mij bij, gelezen door Lien, een van haar kleindochters:

“God, zegen ook haar familie, vrienden en kennissen, (...) dat zij mooie momenten blijven koesteren. Dat zij de schouder van een vriend vinden, een huis om in te schuilen, de schaduw van een boom.” O Lord, hear my prayer!

25/4 Vierde en laatste bouwsteen voor een christelijke gemeenschap: de diakonia of de dienstbaarheid.

De betrokkenheid van leden van Effata in organisaties en acties voor dienstbaarheid aan de kwetsbare naaste is indrukwekkend. Die betrokkenheid gaat van Damiaan- en Clemensactie, over Welzijnsschakels, helpen in de Brugse Poort, tot het eenvoudig opvangen van ‘nieuwe’ mensen in Effata, helpen in de catechese en het ‘doen’ van allerhande dingen: ‘Effata is altijd een beetje doen!’

Het is de vierde avond, de andere gingen over gemeenschap (Koinonia), liturgie en verkondiging (kerugma). Maar hoe hangen die samen? Eenvoudig, je verwijst gewoon naar Matteüs 28, 19de vers: *“Ga en onderwijs alle volkeren!”* Dat die opdracht heeft geleid tot de bekende piramidale structuur van de kerk en een structuur die werelddekkend is, was wellicht niet de bedoeling. Wel was de opdracht te gáán en niemand uit te sluiten, de basis is dus: de gemeenschap. Dat heeft wel gevolgen: liturgie draait dus niet rond een priester, maar wel rond de gemeenschap!

Diakonia is de meest zichtbare vorm van het christendom. Het gaat niet over op de hoek van de straat gaan staan met de leuze ‘Jezus redt!’, maar wel over een dienstbaarheid die vanuit de gemeenschap moet zichtbaar zijn. Bovendien worden gemeenschap, liturgie én verkondiging concreet door de diakonia, de vier bouwstenen hangen dus zeer sterk samen.

De nieuwe christelijke gemeenschap heeft dus met die vier bouwstenen te maken met als centraal punt de verrijzenis van Jezus de Christus, met Pasen. Maar na het concilie (Vaticaanum II) komt Kerstmis naar voor: God die herkenbaar op aarde komt. Dat is wat men ‘incarnatiegeloof of incarnatiemodel’ noemt. Je moet God dus niet ‘boven’ zoeken, je hebt die piramidale structuur niet nodig, je moet God in jezelf zoeken! De vraag ‘wat gebeurt er met deze wereld als er geen priesters meer zijn’ wijst op die piramidale structuur: zonder priesters kan er geen band meer zijn met God?

De sacramentele macht gaat echter niet uit van de priester die verbonden is met de hemel, maar wel van het incarnatiemodel (Wat je aan de minste der mijnen hebt gedaan, heb je aan mij gedaan!) Vandaar dat wij als christelijke gemeenschap op de goede weg zijn, want we plaatsen ons in de vier bouwstenen. Maar diakonia mag geen macht zijn: je moet geen ziekenhuis oprichten, je moet voor de zieken zorgen.

Ten slotte: diakonia is het uithangbord, het gaat naar buiten, het trekt mensen aan om de drie andere bouwstenen waar te maken.

Uit het gesprek is gebleken dat dienstbaarheid binnen de Effatagemeenschap de juiste plaats heeft en het nodig is op de juiste dosering van dienstbaarheid binnen onze gemeenschap te letten. Samen kunnen we de zware boom opheffen, verwijderen!

Op 26/4 is het repetitie van het Effatakoor: voorbereiden voor de plechtige communie van morgen, de nieuwe liederen (de acclamaties 85, 86 en 87, de liederen 57 'Gezegend deze dag' en 59 'Geproefd, geleefd, herkend') verder inoefenen en de lang niet meer gezongen of geoefende gospels weer opnemen, zoals het wondermooie 'Amazing Grace'. Volgende week zingen we voor het Vormsel in de kapel.

27/4: laatste Effataviering van deze maand, maar ook de plechtige communie van onze vormelingen: een hoogdag! Op 13 oktober 2012 gaven ze hun naam op (zie de kronieken van die maand voor de betekenis van hun voornaam).

Eerst wensen we hen met een lied kracht toe, als een stroom vol leven, om sterk te staan en niet onder te gaan, elke dag een beetje sterker. Om echt mens te worden zoals God het heeft bedoeld. Eva, Britt, Wout, Luran, Robin en Milan: ze zijn duidelijk goed voorbereid én ze zijn van plan hun viering in eigen handen te nemen. Dus begint Eva met een virtuoos stukje op de dwarsfluit, met een eerste verdiend applaus als beloning.

Dan verwelkomen Luran en Milan de Effatagemeenschap, hun ouders en de catechisten: ze zijn blij dat zovelen met hen samen willen vieren. Ook wijzen ze er op dat voor de voorbereiding 'onze' Bernadette, Anneleen, Chris en Elien catechisten hebben geholpen

Maar ook Guido doet op overtuigende manier mee: 'Met hoeveel zijn jullie feitelijk?' is zijn vraag aan Wout. Die loopt er eerst in en hij telt zichzelf niet mee. Maar uiteindelijk klopt het toch: ze zijn met zes!

In de catechese was er een thema: het thema van de boom. Zegt Jezus in het evangelie iets over een boom?

Vincent leest uit het evangelie volgens Lucas, Hoofdstuk 6, verzen 43-45: aan zijn vruchten kent men de boom, waar het hart vol van is daar loopt de mond van over.

Toen Guido nog leraar was aan de Sint-Paulusschool was er eens een oudercontact. Wie het vak 'godsdienst' geeft krijgt niet veel vragen, maar uiteindelijk wilde iemand hem toch een vraag stellen over een kind dat gebuisd was voor het vak. Dat was wel logisch want het kind had een wit blad afgegeven. De moeder zei daarbij iets over 'dat zijn allemaal jonge boomkes, die geen vruchten kunnen dragen'. De gedroomde moment om daarover iets te zeggen: in het evangelie staat niets over 'véél' vruchten, alleen iets over 'vruchten', goede vruchten aan een goede boom!

Er wordt dus niet gevraagd of je véél vruchten draagt, of je véél goede dingen doet. Wel wordt er gevraagd of je goede dingen dóet, of je goede mensen wordt, dat je gelukkig bent zoals je bent, niet jaloers zijn als appelboom op de kerselaar. Daarom, lieve plechtige communicanten, staan er zoveel mensen rond u: catechisten, een Effatapeter of -meter, een ganse gemeenschap. Die vragen allemaal: "*Maak goede vruchten!*"

Terloops: dat jongentje op Sint-Paulus was er door!

Dan komen de zes, één voor één, rond Guido staan en ze beantwoorden de vraag die ze zo goed hebben voorbereid, de hernieuwing van hun doopbeloften: Wat geloof je, wat belooft je? Bij hun antwoorden valt op dat ze te maken hebben gehad met wat ook voor Effata zo belangrijk is: het contact met mensen met een beperking. Dat blijkt al bij Eva met haar meter Sabine en bij Britt met haar peter Johan. Wout met Elien, heeft het nog persoonlijker gemaakt: hij gelooft dat zijn familie hem graag ziet en hij geeft ze een knuffel, maar hij zal ook helpen de kaarsen met de wick aan te steken. En hij belooft stil te zijn in de viering en de vredeswens te geven aan wie rond hem staan. Het klinkt eenvoudig, maar voor een jonge mens is het dat niet! Luran met haar meter Isabelle zal vriendelijk zijn en zoveel mogelijk naar de Effataviering komen en ze gelooft in haar Effatameter (die ze al dankt voor haar steun). Robin met zijn peter Jo: hij belooft mensen te helpen die het moeilijk hebben en hij gelooft in de Effatagemeenschap die voor anderen zorgt. Ten slotte Milan en zijn meter Evelyne: hij gelooft in zijn Schepper, in de natuur en in de liefde die mensen gelukkig maakt en hij belooft zorg te dragen voor de natuur, de bomen, de dieren en aandacht te hebben voor mensen die het moeilijk hebben. "*Dat een nieuwe wereld komen zal!*" Proficiat voor allen en ze krijgen een welgemeend applaus.

Onder de communie denk ik: wat spelen ze goed, die dwarsfluiten en wat zingen ze mooi, onze 'zangeressen'! Het is misschien niet de gewenste 'kerkmuziek' maar hun muziek is jong, dapper en bevestigend, je moet het maar doen!

De bezinning met Jo en Isabelle en de plechtige communicanten gaat over mensen die bomen zijn, een boom, wortels, een stam, schors, een kruin, met dromen en stapjes van vergeving ...

Dan is er tijd voor danken en bidden. Jan, uit naam van de ouders, dankt en kijkt terug: onze kinderen hebben hier lang naar uitgekeken, ze hebben respect geleerd voor anderen, ze hebben

een belangrijke beslissing genomen bij het hernieuwen van hun doopbeloften en ze hebben gevraagd opgenomen te worden in de gemeenschap. Volgens de Keltische kalender is het vandaag de dag van de notenboom, die staat voor levensvreugde: dat de kinderen mogen uitgroeien tot goede, blijde mensen. *“Dat de warmte van vandaag, niet verloren gaat!”*

Wij hebben gedankt voor de Effatapeters en -meters die de kinderen hebben begeleid, wij hebben gedankt en een ‘proficiat’ gestuurd aan hen die jaren geleden hun plechtige communie deden en nu in het orkestje, onder de leiding van Sylvie, spelen en zingen in deugd en vreugd. Wij hebben gebeden voor kinderen en jongeren die het niet zo goed hebben, voor iemand die een hartoperatie moet ondergaan. Wij hebben gebeden om geen angst te hebben onze goedheid te tonen en om moed om te blijven getuigen dat liefde sterker is dan haat en onmacht. *“Dat de warmte van vandaag niet verloren gaat!”*

De plechtige communicanten krijgen van de Effatagemeenschap elk een Bijbel mee op hun weg: die Bijbels worden door iedereen getekend. Maar zelf hebben ze, als dank, een boom voor Guido en hun catechisten, een olijfbom op stam, goed te verzorgen met licht en water ... hopelijk komt er ooit een olijf aan. Ze hebben ook voor iedereen een aandenken: een schijfje uit een stam, met hun namen: Eva, Wout, Britt, Robin, Laurant en Milan. Alleluja!

Dan is er naar goed Effatagebruik receptie, in de Effatazaal die stilaan te klein wordt, maar het lukt wel, met taarten gebakken door de ouders of de catechisten (die van Elien was héél lekker!) en een grote taart van Sabine. Op de tafels een herinnering aan de boom, allemaal kunstwerkjes, allemaal met hart en ziel gemaakt door Lut ...

April is ook voorbij, met heel veel activiteiten. Maar de natuur herneemt, ook al zijn de temperaturen nog te fris, haar rechten. Alle voorjaarsbloeiërs bloeien en ze geven stuifmeel, tot ‘grote’ vreugde van de astmapatiënten. Het is zeker geen ‘Silent Spring’!

Wouter, maandag 29 april 2013